

ὅποια διήλθεν ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ γνωστοῦ προϊστορικοῦ συνοικισμοῦ «Μαγούλα», ἀνατολικῶς τοῦ συγχρόνου συνοικισμοῦ (Πρβλ. Δ - Σ ἀριθ. 21).

4. Κραννών

Ἰπὸ τοῦ Θωμᾶ Σεργιτᾶ παρεδόθησαν δύο ἐπιγραφαί, εὑρεθεῖσαι εἰς τὴν θέσιν «Κάστρο», ὅπου ἡ ἀρχαία Κραννών.

Ἄμφότερα εὑρέθησαν ὀλίγον ἔξω τῆς ἀρχαίας ἀκροπόλεως, ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ τοῦ Μιχ. Ἀναστασίου :

α. Ἀντιφάνης Κρατίνου
Ἀρίστων Ἀρχίνου
ἀγορανομήσαντες
τὴν στοάν

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι κεχαραγμένη ἐπὶ ἐντοπίου πορολίθου, ὕψους 0.285 μ., προερχομένου ἀσφαλῶς ἐξ αὐτῆς τῆς στοᾶς, ἀνάγεται δὲ εἰς τὸν Β' π. Χ. αἰῶνα. Τὰ ὄνόματα εἶναι γνωστά ἐκ Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν, ἐξαίρεσει τοῦ Πόλωνος, ὅστις εἶναι πιθανῶς υἱὸς τοῦ γυμνασιάρχου Πίθωνος (IG IX 460).

β. Ἐπὶ μαρμαρινῆς βάσεως, φερούσης ἄνω τόρμον, ἑλλιποῦς πανταχόθεν σχεδόν, ἐπιγραφή (ὕψ. γραμ. 0,012-18' πιθανῶς τέλη τοῦ Β' αἰ. π. Χ.) :

Παρθ [ἐ ν ω ι ;]
Βανβικίαι
Ἀσυλο[ς ;]
Ἐργ [-----
ἐξάμεν ---]

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι ὑποθετικὴ, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὅπως ἀπορριπτέα ἢ ἀνάθεσις εἰς τὴν Βαμβυκίαν Παρθένον, τὴν ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ γνωστὴν ὡς «Συρίαν θεόν», τὴν ἄλλως ὀνομαζομένην Ἀτάργατιν ἢ Δερκετώ, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία εἶχε διαδοθῆ καὶ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς ἑλληνιστικούς καὶ ρωμαϊκοὺς χρόνους.

5. Φθιώτιδες Θῆβαι

Ἰπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ Α. Λιάγκουρα ἀνεσκάφη τάφος τυχαίως ἀποκαλυφθεὶς πλησίον τῆς δημοσίας ὁδοῦ παρὰ τὴν θέσιν τῶν Φθιωτίδων Θηβῶν («Κάστρο» τοῦ χωρίου Μικροθῆβαι, τέως Ἀκιτσι), περιέχων χαλκὴν ὑδρίαν, ἐφθαρμένην πρὸς τὸ κάτω μέρος, ἀπλὴν καὶ σχεδόν ἄνευ κοσμήσεως.

6. Νέα Ἀγχιάλος

Ἰπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἐπιμελητοῦ ἀνεσκάφη δοκι-

μαστικῶς τμήμα λουτρῶνος τῶν ἐσχάτων ρωμαϊκῶν ἢ πρωίμων Παλαιοχριστιανικῶν χρόνων, πλησίον τοῦ νέου κτηρίου τοῦ Οἰνοποιείου Νέας Ἀγχιάλου, ἠρευνήθη δὲ ἐπίσης τὸ πρὸς τὸν νάρθηκα μέρος παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς, τυχαίως ἐπισημανθείσης κατὰ τὴν διάρκειαν ἰσοπεδωτικῶν ἐργασιῶν διὰ μηχανικοῦ ἐκσκαφέως. Ἡ θέσις τῆς νέας βασιλικῆς, ἡ ὁποία εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ πυρκαϊᾶς, εὑρίσκεται κατὰ τὸ ΝΑ ἄκρον τοῦ συγχρόνου οἰκισμοῦ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων δεκάδων μέτρων ἀπὸ τῆς παραλίας

7. Φίλια Καρδίτσης

Κατὰ τὴν θέσιν «Χαμάμια» τοῦ χωρίου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον κεῖται πρὸς νότον τῶν Σοφάδων, οἱ χωρικοὶ ἀνέσκαψαν τὸν ἀποθέτην ἱεροῦ, προφανῶς, ἀπὸ τῶν Γεωμετρικῶν καὶ ἀρχαϊκῶν χρόνων ἰδρυμένου, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα κατεσχέθησαν καὶ ἄλλων, παραδοθέντων ἡμῖν. Ἡ διατήρησις τῶν χαλκῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀγαλμάτια, πόρπαι, δακτύλιοι κλπ. εἶναι ἐκπληκτικὴ.

8. Ἅγιος Νικόλαος - Λουτροῦ (Καρδίτσης)

Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐσημειώθησαν ἐπίσης λαθραῖαι σκαφαί· περιορισμένη δοκιμαστικὴ σκαφή ἐνηργήθη ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ Α. Λιάγκουρα, ἀποκαλύψασα τμήματα κτηρίου τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων (λουτροῦ, πιθανῶς), ὡς καὶ λείψανα παλαιότερα ἐντὸς δοκιμαστικῶν φρεατίων.

9. Μαγούλα Δεμερλί

Εἰς τὴν παρεῖαν βαθέος σκάμματος ἐπὶ τοῦ προϊστορικοῦ αὐτοῦ συνοικισμοῦ, ὁ ὁποῖος κεῖται εἰς ἀπόστασιν 500 μ. περίπου ΝΑ. τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Παλαιοφαρσάλου, συνελέγησαν ἄφθονα ὄστρακα ἀγγείων τῆς Ἀρχαίω. Νεολιθικῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πρῶμα (τῶν φάσεων «Πρωτοσέσκλον» καὶ «Προ-Σέσκλον»).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ρ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

*

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΦΘΙΩΤΙΔΩΝ ΘΗΒΩΝ
(ΝΕΑΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ) 1961

Ἡ διενέργεια τῆς ἀνασκαφῆς εἰς τὰς Φθιωτίδας Θήβας (Νέαν Ἀγχιάλον) ἀνετέθη, ἀπὸ κοινοῦ, εἰς τὸν Καθηγητὴν κ. Γεώργιον Σωτηρίου καὶ τὸν Ἐπιμελητὴν Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Παῦλον Λαζαρίδην.

Ἀτύχημα ὅμως, ἐπισυμβάν εἰς τὸν κ. Σωτη-

ρίου, τὸν ἠμπόδισε νὰ μεταβῆ εἰς Νέαν Ἀγχιάλον. Ὅθεν, τῆ καθοδηγήσει τούτου, διενήργησε τὴν ἀνασκαφὴν ὁ Ἐπιμελητὴς Π. Λαζαρίδης.

Σκοπὸς τῶν ἀνασκαφῶν ὑπῆρξεν ἡ διερεύνησις τῶν ἔρειπίων κοσμικοῦ κτίσματος, εἰς τὸν χῶρον μεταξὺ τῶν βασιλικῶν Α' καὶ Β', κάτωθεν τοῦ λόφου τῆς Πυράσου, τοῦ ὁποῖου ἡ κλίμαξ καὶ ἡ νοτία πλευρὰ ἀπεκαλύφθησαν, εἰς μῆκος 50,40 μ., τὸ προηγουμένον ἔτος (Σχ ε δ. 1).

Τὸ ἀνασκαφὴν μέρος δηλοῦται ἐν τῇ κατόψει διὰ μελανῶν στιγμάτων (Πρβλ. τὸ «Ἔργον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1960», Ἀθήναι 1961, σ. 64 - 67).

Διὰ τῶν ἐφετεινῶν ἐργασιῶν ἀπεκαλύφθη, ἐν μέρει, τὸ ΒΑ τῆς κλίμακος τετράπλευρον οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῇ κατόψει, εἶχεν εἰς ἐκάστην πλευρὰν στοῖαν μετ' κιονοστοιχίαν πρὸς τὸ αἶθριον. Τὸ αἶθριον τοῦτο διαστ. 24.60 X 23.40 μ., δὲν ἀπεκαλύφθη εἰσέτι.

Τῆς Δυτικῆς στοᾶς, πλάτους 3.80 μ., ἀνεσκάφη μόνον ἡ πρὸς τὸ αἶθριον πλευρὰ, (τοιχὸς Κ2 ἐν τῇ κατόψει) εἰς μῆκος 35.50 μ., ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει καταφανῶς δύο περιόδους (Πί ν. 199α).

Εἰς τὴν α' περίοδον ἔφερον 9 κίονας, αἱ ἰωνικαὶ ἢ ἀπλαῖ βάσεις τῶν ὁποίων εὐρίσκονται εἰσέτι εἰς τὰς ἀρχικὰς θέσεις τῶν (Πί ν. 199β, 200α).

Ἐκ τῆς στρωματολογικῆς παρατηρήσεως τῆς λιθοδομῆς, τῆς ἐργασίας τῶν βάσεων, τῶν θραυσμάτων τῶν ἀγγείων καὶ τῶν νομισμάτων, ἅτινα εὐρέθησαν παρὰ τὸν στυλοβάτην, ἡ α' περίοδος δύναται νὰ τοποθετηθῆ περὶ τὸν 3ον καὶ 4ον αἰῶνα μ. Χ.

Διὰ λόγους ἀγνώστους πρὸς τὸ παρόν, οἱ κίονες ἀφῆρθησαν κατὰ τὴν β' περίοδον, ἡ δὲ κιονοστοιχία ἀντικατεστάθη διὰ τοίχου, ὁ ὁποῖος ἐκάλυψε καὶ τὰς βάσεις.

Ὁ τρόπος δομῆς τοῦ στυλοβάτου τῆς α' περιόδου εἶναι ἐπιμελετημένος μετ' ἐναλλασσομένης σειρᾶς πλίνθων καὶ κοινῆς λιθοδομῆς δι' ἰσχυροῦ μείγματος ἐκ θηραϊκῆς γῆς καὶ χονδρῆς ἄμμου. Ἡ ἀνατολικὴ παρεῖα τοῦ στυλοβάτου εἶναι ἐπικεχρισμένη διὰ λεπτοῦ ἄμμοκονιάματος καὶ διακεκοσμημένη μετ' γεωμετρικὰ σχήματα διὰ μετρίου.

Ἀντιθέτως ἡ λιθοδομὴ τῆς β' περιόδου εἶναι προχείρου καὶ εὐθνής κατασκευῆς διὰ κοινῶν λίθων καὶ χώματος, ὡς συνδετικῶ μείγματος (Πί ν. 200β 201α).

Ἡ νοτία στοᾶ, μέσου πλάτους 4.20μ., ἀπεκαλύφθη καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος (31.80μ.). Τὸ δάπεδόν τῆς, εὐρέθην εἰς βάθος 1.30μ. ὑπὸ τὴν

ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, εἶναι ἐπεστρωμένον διὰ πηλίνων πλακῶν, διαστ. 0.50 X 0.50 μ. καὶ διασφύζεται σχεδὸν ἀνέπαφον (Πί ν. 201β).

Ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ σιδηρῶν ἤλων, εὐρεθέντων μετὰ πλήθους θραυσμάτων κεράμων ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου, συνάγεται ὅτι ἡ στοᾶ ἦτο ξυλόστεγος μετ' ἐπικάλυψιν κεράμων.

Ἡ κιονοστοιχία (ΛΙ ἐν τῇ κατόψει) ἔφερε 10 κίονας, οἱ ὁποῖοι ἔβαινον ἐπὶ ἰωνικῶν βάσεων ἢ δωρικῶν κιονοκράνων ἢ ἀπλῶν μαρμαρινῶν πλακῶν (Πί ν. 202 α, β).

Εἶναι προφανές ὅτι αἱ βάσεις αὗται ἔχουν ληφθῆ ἐκ διαφόρων ἄλλων ἀρχαιότερων κτισμάτων.

Βορείως τῆς κιονοστοιχίας, ἐν τῷ αἰθρίῳ, ἀπεκαλύφθη τμήμα ἀγωγοῦ ἐκ πηλίνων σωλῆνων, τοῦ ὁποῖου δὲν ἐξηκριβώθη εἰσέτι ἡ πορεία (Πί ν. 203α).

Οἱ σωλῆνες, μῆκους 0.55 - 0.56μ., ἔχουν τὴν μίαν διάμετρον 0.12 - 0.14μ. ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται καλὴ ἐφαρμογὴ. Ἀνὰ ὀρισμένας ἀποστάσεις εἰς σωλῆν φέρει στρογγύλην ὀπήν πρὸς τὰ ἄνω, μετὰ πηλίνου καλύμματος, προφανῶς διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ ἀγωγοῦ (Πί ν. 203β).

Εἰς τῶν τοίχων τῆς ἀνατολικῆς στοᾶς, ἀποκαλυφθεὶς εἰς μῆκος 37.17 μ., χωρεῖ ἔξω τοῦ λόφου τῆς Πυράσου, ἔνθα καταλήγει εἰς δεξαμενὴν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ τοιχοδομὴ σφύζεται εἰς ὕψος 4.70μ., ὑψηλότερον τοῦ πλακοστρώτου τῆς νοτίου στοᾶς (Πί ν. 204α).

Ὁ τρόπος δομῆς τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. Εἶναι ἐπιμελοῦς κατασκευῆς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποτελεῖται ἐκ μεγάλων δόμων, διαστάσεων 1.60 X 0.60 καὶ 1.85 X 0.65 μ., προερχομένων φυσικὰ ἐκ παλαιότερου κτίσματος· εἰς τὸ βόρειον ἄκρον, ἔχει μίαν στρώσιν ἐκ τεσσάρων σειρῶν πλίνθων, εἶτα λιθοδομήν, εἶτα ἄλλην στρώσιν μετ' 4 σειρᾶς πλίνθων κ.ο.κ. (Πί ν. 204β).

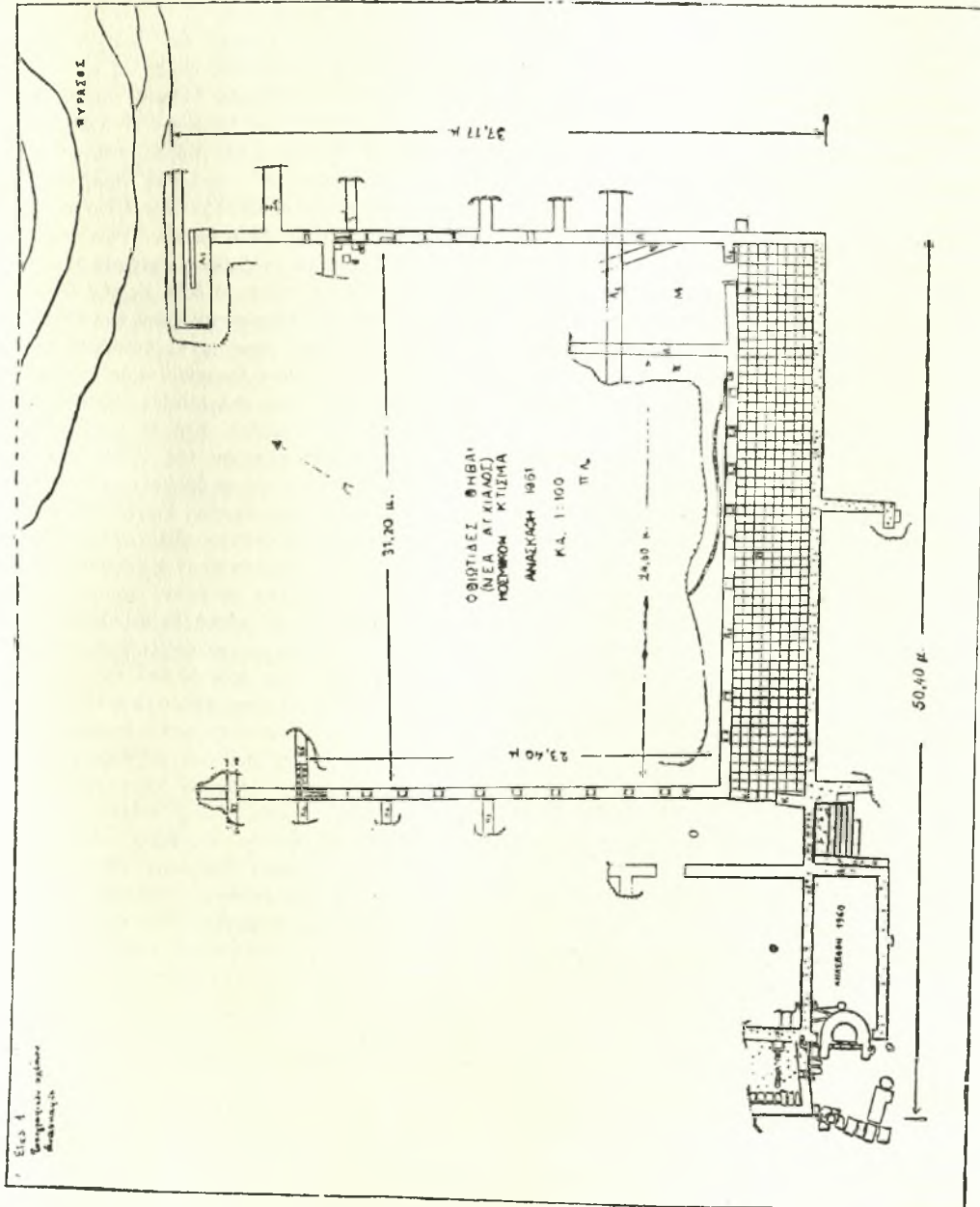
Ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῇ κατόψει, τὸ κτήριο συνεχίζεται πρὸς Ἀνατολάς, εἰς δὲ τῶν τοίχων τῶν διασταυρουμένων μετ' ὁ κύριον τοῖχον τῆς στοᾶς, ὁ Ξ4 σφύζομενος εἰς ὕψος 2,40 μ., εἶναι ἐπιμελοῦς κατασκευῆς ἐκ πλίνθων, λίθων καὶ ἀσβέστου, καὶ ἔχει πλάτος 1 μ. (Σχ ε δ. 1).

Τὸ περιγυρῶν τετράστοον κτίσμα, ὡς ἔχει νῦν, διεδέχθη ἕτερα τρία τοῦλάχιστον ἀρχαῖότερα κτίσματα εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἑξῆς :

α'. Ἐκ τῶν λεχθέντων, ἤδη, περὶ τῆς Δυτικῆς στοᾶς καὶ τῶν 2 περιόδων αὐτῆς.

β'. Ἐκ τοῦ ἀποκαλυφθέντος, ἐν μέρει, τοίχου Λ2, πλάτους 0.90 μ., ὁ ὁποῖος βαίνει καθέτως

Σχεδ. 1. Τοπογραφικόν διάγραμμα ἀνασκαφῆς Νέας Ἀγιάλου

βαίνων καθέτως πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν στοᾶν, προϋπῆρχε τῆς κατασκευῆς ταύτης, διότι καὶ οἱ τοῖχοι τῆς πατοῦν ἐπ' αὐτοῦ καὶ αὐτὸς οὗτος παρουσιάζει διάφορον τοιχοδομίαν (Σχ.δ. 1).

γ'. Ἐκ τῆς γενομένης ἐρεῦνης εἰς τὴν γωνίαν τῶν τοίχων ἸΑ καὶ Α2, ἔνθα εἰς βάθος 2.20 ἀπὸ τοῦ Α2, 2.75 ἀπὸ τοῦ Α καὶ 3.15 ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, εὐρέθη τοῖχος ἐκ κανονικῶν λίθων καὶ χωματολάσπης ὡς μείγματος, πλάτους 0.55μ. ἔχων διάφορον προσανατολισμόν. Δέον νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ ἐνός τῶν 2 παλαιότερων κτισμάτων ὀφείλεται εἰς πυρκαϊάν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων ταύτης, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς στρώμα βάθους 1.95 - 2.40 μ.

Παράλληλως πρὸς τὸ κυρίως ἀνασκαφικὸν ἔργον, ἐγένοντο ἀναζητήσεις εἰς διάφορα σημεία τῆς Νέας Ἀγχιάλου καὶ περισυλλογὴ γλυπτῶν.

Ἐλάχιστα δείγματα τῶν ἀποκτηθέντων προσάγονται :

Θαυμασιῶς διατηρούμενον ἰωνικὸν κιονόκρανον αὐτοκρατορικῶν χρόνων (Πί ν. 205α).

Παλαιοχριστιανικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ κίονος, ἔχουσα οὕτω :

*Κύριε βοή
θη Θεο-
κρίτου καὶ
τοῦ υκου
αὐτοῦ*

καὶ τέλος τὸ ἡμισυ ἰωνικοῦ κιονοκράνου μεθ' ὑψηλοῦ ἐπιθήματος καὶ πλουσίου φυτικού διακόσμου, δυναμένου νὰ χρονολογηθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ βου ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 7ου αἰῶνος μ.Χ. (Πί ν. 205β).

Π. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

*

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΙΑ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Θέρμος

Ἐν Θέρμῳ ἐγένετο τῇ ἐποπτεία καὶ τοῦ Διευθυντοῦ Ἀναστηλώσεων κ. Στίκα συντηρήσεις τῶν μνημείων διὰ πιστώσεως ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ Δημοσίων Ἐπενδύσεων (ἀριθ. Ἔργου 11419). Συνεκολλήθησαν τὰ τεμάχια τῶν κατατῆτων σπονδύλων τῶν κίωνων καὶ τῶν πλακῶν τοῦ στυλοβάτου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πί ν. 206α). Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν ἀνευρέθη ὑπὸ τὸν βόρειον στυλοβάτην πλᾶξ διασφύζουσα γράμματα τινὰ ἐπιγραφῆς καὶ ὑπὸ τὸν ἀνατολικὸν στυλοβάτην ἔχουν εὐρεθῆ αἱ ἐνεπίγραφοι πλάκες

IG IX I^o I, 13, 24, 55, 63. Ἐξαιρέσει τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ στυλοβάτου κατὰ τὰς ἄλλας πλευρὰς « αἱ πλάκες αὐτοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦλάχιστον φαίνονται προερχόμεναι ἐκ μνημείων ἄλλων », παρετήρησεν ὁ Σωτηριάδης¹.

Συνεκολλήθησαν ἐπίσης καὶ τεμάχια τῶν ἀναβαθμῶν τῆς ἀνατολικῆς στοᾶς ὡς καὶ τῶν λίθων τῶν δύο πρισματικῶν βάθρων, παρομοίων πρὸς τὰ τῆς Νίκης τοῦ Παιωνίου ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Δελφούς. Τοῦ δευτέρου βάθρου, πιθανάτα δὲ τοῦ κοσμουμένου δι' ἀναγλύφων στρογγυλῶν ἀσπίδων ἐπὶ τριῶν συναρμοζομένων λίθων παρὰ τὴν κορωνίδα (ΠΑΕ 1931, 66 εἰκ. 6) ἀνεγνωρίσθη κατὰ χώραν τὸ ὑπόβαθρον, σχετικὸν δὲ ἄρθρον καὶ ἀναπαράστασις θὰ δοθῇ εἰς τὴν δημοσιότητα μετὰ τὴν ἀποτύπωσιν ὅλων τῶν λίθων.

Συνεκολλήθησαν προσέτι τὰ συναρμολογούμενα συντριμμάτα τοῦ λιθίνου τροπαίου, τὰ ὁποῖα, ἀποκαλυφθέντα κατὰ τὰς παλαιότερας ἀνασκαφάς, περισυνέλεξεν ὁ Ρωμαῖος κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀνατολικῆς στοᾶς πλησίον τῆς ἐξέδρας μετὰ πεταλοειδοῦς βάσεως καὶ τὸ ὅποιον, ἐκ τῶν εἰκονιζομένων γαλατικῶν θυρεῶν, ἀνεγνώρισεν ὡς ἔχον σχέσιν πρὸς τὸν κατὰ τὸν Γαλατῶν θρίαμβον τοῦ 279 π. Χ. εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Κατὰ τὸν καθαρισμὸν ἀπὸ τῶν χόρτων καὶ βᾶτων περισυνελέγη καὶ νέον θραῦσμα, δι' αὐτοῦ δὲ συμπληροῦται τὸ τρόπαιον κατὰ τὴν μίαν πλευρὰν μήκους 1.30μ.

Εἰς ἀπόστασιν 70 μ. περίπου ἀπὸ τῆς νοτιο-ἀνατολικῆς γωνίας τοῦ περιβόλου κατὰ τὰς ἐργασίας διὰ τὴν κατασκευὴν τμήματος ἐκ σκυροδέματος τῆς ἀρδευτικῆς αὐλάκος, τῆς διερχομένης παράλληλως πρὸς τὸν ὀπίσθιον τοῖχον τῆς ἀνατολικῆς στοᾶς, εὐρέθη βᾶσις ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος (ὑψ. 0.69 μ. πλ. 0.575 — 0.605 μ., πᾶχ. 0.485 μ.) φέρουσα ἀφιέρωσιν τοῦ Κοινοῦ τῶν Αἰτωλῶν ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου στρατηγοῦ Φιλοδάμου Παναιτώλου Φυταιέως, υἱοῦ τοῦ Παναιτώλου Φυταιέως στρατηγῆσαντος κατὰ τὸ 167/6.

Διηνοίγησαν, τέλος, καὶ ἐξεβαθύνθησαν αἱ ἀποστραγγιστικαὶ αὐλακες κατὰ τὸ πρὸς Ἀνατολὰς τμήμα τοῦ ἀνεσκαμμένου χώρου καὶ κατεσκευάσθησαν ἀναλημματικοὶ ξηρότοιχοι.

Παπαδάτες

Ἐν τῷ ἀγρῷ κληρονόμων Ἀλεξίου Παπουτσῆ, ἐν θέσει Βρύση εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πρὸ τοῦ χωρίου Παπαδάτες Μακρυνείας καὶ 200 μ. πρὸς Βορρᾶν τῆς δημοσίας οδοῦ κειμένῳ, ἐσυλήθη παρὰ τυμβωρύχων θάλαμος ἐκ δύο στρώσεων πλακῶν λευκοῦ ἄσβεστολίθου τύπου Ἀστακοῦ

¹ ΑΕ 1900, 172.

Νέα Ἀγχίαλος: α-β. Τοίχος καί κιονοστοιχία (κάτω) Δ. Στοῦς

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

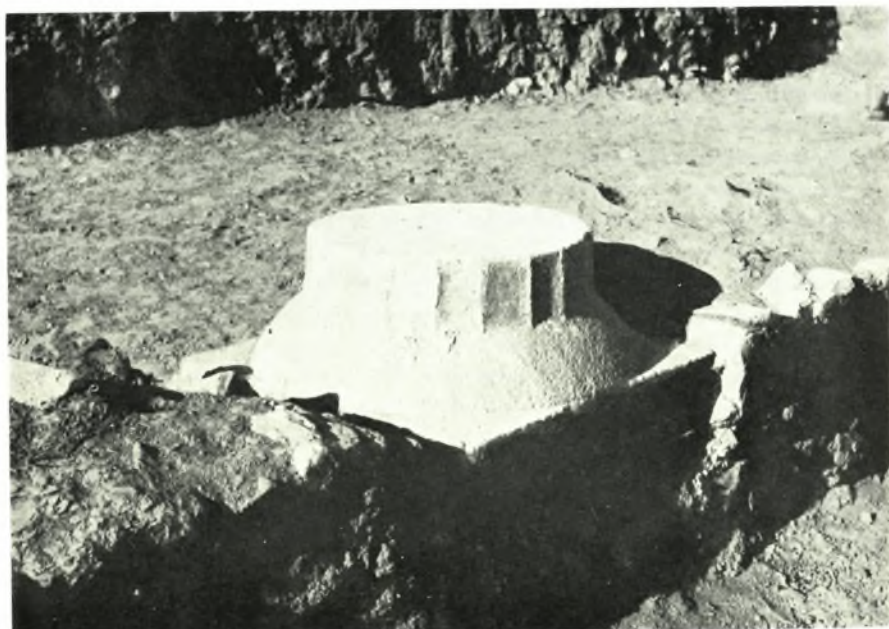
Νέα Ἄγχιαλος: α-β. Βάσεις κίωνων καὶ στυλοβάτης Δ. Στοῦς

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Νέα Ἄγχιαλος: α. Τοιχοποιία β' περιόδου. β. Πλακόστρωσις Ν. Στοῦς

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Νέα Ἄγχιλος: α - β. Βάσεις Ν. Στοῦς

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Νέα Ἀγχίαλος: α. Πήλινος ἀγωγός, β. Πήλινοι σωλῆνες

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Νέα Άγκιαλος: α-β. Τοίχοι Α. Στοάς

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Νέα Ἀγχιάλος. Κιονόκρανα: α. Ἴωνικόν. β. Παλαιοχριστιανικόν μετ' ἐπιθήματος

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ